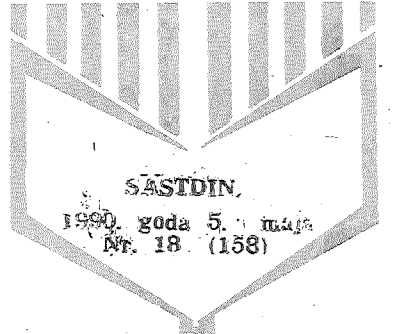

JAUNAIS CEĻS

VINOT LATVIJAI

SASTĀDIN.
1990. gada 5. maijs
Nr. 18 (158)

Agrofirma „Sorkonais Oktobris“ laikrosts

Cena 5 kop.

9. maijs —

Uzvaras diena

Ideja par sava laikraksta izdošanu mūsu agrofirmā bija radusies jau labu laiku iepriekš, bija arī cilvēki, kuri ar mieru strādāt daudz mazākā kolektīvā kā rajona laikrakstā. Aizķeršanās radās tikai tādā „niekā“, kā LKP CK lēmums par izdošanu un saskaņošanu ar Galveno literatūras pārvaldi, tipogrāfijas atrašanos, kas varētu salikt tekstus, iespējami Centrālkomitejas preses sektora torēzībie darbinieki bija tādās domās: kas vēl nebūs — nedrīkst un viss! Varbūt, ka pie tā arī paliktu līdz tabākiem laikiem, bet iznāca tā, ka par sekretāru Centrālajā komitejā sāka strādāt Anatolijs Gorbunovs, nomainījās preses sektora darbinieki, un ideja par agrofirmu laikrakstu izdošanu vairs netikās divaina.

Lielākās grūtības sākās ar salikšanas un iespēšanas organizāciju, jo mūsu rajona tipogrāfijās un to filiālēs bija domājuši, ka laika ir pilnīgi pāriet uz krievu valodu, ne par kādiem citiem. Kad tie iekārtu nebija gādājuši. Arī pašlaik trūkst burliču, kas varētu strādāt ar latviešu tekstiem, nav arī vajadzīgo linotipu, foto-salikums perifērijā izrādījies par priekšlaicīgu. Tomēr jau šīs strādā vīrstundas un tā mūsu izdevums var izpausties pasaulē.

Kā bija — nebija, bet 1. maijā apritēja, jāsaka gan, veseli trīs gadi, kopā „Jaunais Ceļš“ iet savu ceļu. Varbūt, ka piepildījās ne laimes vēlējumi, ko draugi izteica, uzskot galu, tamdēļ uz mums lietum lielā laimīgu daļu vairs neravē ar ironiju vai skepsi, sāk, ko gan var atrast tādā lauksaimnieku dienas.

Un tomēr, jau no paša sākuma mēs sapratām, ka arī leiku cilvēkus, mūsu pašu kolektīvu jau šīs, kam adresāta avīze, interesē arī kas vairāk: pārbūves un pārkārtošanās gaita, kultūras un vēstures mantojums, dažādu uzskatu plurālisms... Kad šejās parādījās kas vairāk par tradicionālo ekonomiku, jūdā bija jūtama rezonanse, atsauksmes. Publicējām madonniešu D. Jermoloviča atmiņas par novadu — Silajāņu pagastu — neseno vēsturi, vienā raiša — kā mēs vajadzīgs, citi — ļoti patika, ka uzzinājām par savu pagastu. Kad parādījās V. Kurmeļova kritiskās piezīmes par dažā

vadītāju pārāk stilizēto vadības stilu, radās balsis, izdot vainīgi!

Nesāksim atkārtot laikraksta 158 numuru skaitu, kas iznākuši šajos trijos gados, bet, ja palapo komplektu, tad jūn viegli varam pamanīt, kā un kas attīstījies mūsu sabiedrībā, kādi bijuši svarīgākie notikumi, jo visam līdzīgs centies iet arī „Jaunais Ceļš“. Mēs redzam savas veiksmes, redzam arī kļūdas, bet ne viens, arī jauns ceļš, nav gluži un līdzens, kamēr par tādu netiek padarīts.

Nesakām, ka nu mums jau izdevies iegūt savu seju un to paturēsim, tikai režēm nomazgājot, nogrimējot no jauna, tā nevar būt, jo tad to varam parādēt pavisam. Bet mēs esam gandarīti un iepriecināti, kad jau šīs saka: tas un tas jums nav kā citiem, tas un tas mums patik labāk.

Mūs, redakcijas darbiniekus un avīzes izdevējus, visvairāk iepriecina tas, ka šajā pavisam šajā ceļā gaitā (tikai trīs gadi!) esam sastapuši daudz jaunu cilvēku — mūsu autoru, ikmēneša vēstulju apkaļos cēnsāmes nosaukti viņu vārdus, visiem lasītājiem parādīt par pienācīgu (betojot bīkloju terminoloģiju), ko iegūda apcirkņos — laikraksta lejās. Lati vērtīgi ir tas, ka, uzrakstījis vienreiz, viņi atkal un atkal piemēķās baltu papīra lapu (vai sēžas pie rakstāmašīnas), nem pūdzpalva, lai to, kas sakrājies uz sirds, uzrakstītu, un atsūta. Mums, redakcijas darbiniekiem, savīķu prieku sagādā tas, ka ir cilvēki, kuri gan pastāvīgi sūta paši savas korespondences, gan popularizē laikrakstu, gan arī cenšas lestatīt rakstītājos savus darbabiēdus. Viens no viņiem — Daugavpils Pedagoģiskā institūta pasniedzējs, vēsturnieks Sergejs Kuzņecovs, kurš uzdevījis mums jaunus autorus.

Šajos trijos gados ar mums, tā sakot, priekos un pēdās bija arī „Preses apvienības“ aģentūru vadītājas, pasta darbinieces, kioskieres gan tepat Priekos, gan Daugavpilī, Ludzā, Krāslavā, kuras palīdzēja laikrakstam nonākt arī tālās malīs. Paldies jums par to! Paldies visiem, kas ir ar un ap „Jauno Ceļu“!

Par konsolidāciju

Latvijas komunistiskās partijas XXV kongresa lēmumi, kurus atbalsta mūsu kopsaimniecības komunistu lielākā daļa, paver jaunas iespējas Latvijas kompartijas atjaunotnes smagajā ceļā, daudzo grūtību pārvarēšanā.

Tieši tagad ir vitāli svarīga partijas vienotība un tās saliedētība, no kā lielā mērā atkarīga mūsu virzīšanās uz priekšu pa ceļu, kas velti uz atklātas, brīvas sabiedrības izveidošanu. Par to tad arī gāja runa kopsaimniecības komunistu kārtējā sapulcē, apspriežot PSKP Centrālās Komitejas vēstuli visiem valsts komunistiem „Par konsolidāciju uz principiāliem pamatiem“.

Līdz sapulces brīdim partijas biroja locekļi ar komunistiem tikās individuālās pārrunās, jo tagad ir pienācis patiesības brīdis, kad atklājas katra ista seja, viņa attieksme pret partiju, pret visu valsti.

Sapulcē izskatīti astoņpadsmit komunistu iesniegumi, 17 no viņiem pirmorganizācijā griežas ar lūgumu par izstāšanos no PSKP rindām, jo nonākuši līdz atzīnai, ka nav vairs jēgas turpmāk palikt, viens nolēmis pāriet uz Latvijas neatkarīgo komunistisko partiju.

Sapulces dalībnieki vienprātīgi piekrita tam, ka šie biedri izstājas, atbalstīja PSKP Centrālās Komitejas vēstuli, un par

galveno Latvijas kompartijas atjaunotnei pašreizējos apstākļos uzskata rūpes par savu rindu stiprināšanu uz brīvprātības, apzinātas disciplīnas un katra atbildības par kopīgās lietas panākumiem pamatiem.

Ievēlāti delegāti uz Preiļu rajona komunistu sapulci, kura atbalsta Latvijas kompartijas XXV kongresa lēmumus, apspriežot kandidātūras uz Latvijas KP rajona komitejas sekretāra un komitejas locekļu amatiem, no kopsaimniecības partijas pirmorganizācijas izvirzīti pārstāvji uz Preiļu rajona deputātu atkārtotām vēlēšanām Riebiņu un Preiļu vēlēšanu apgabalos.

Z. AGAFONOVA,
agrofirma partijas komitejas sekretāre

Atzinība

Ik pavasari mūsu agrofirma šķirnes lopu audzētāvam ir eksāmena laiks: republikas mēroga komisija pārbauda ciltsdarbu un lopu kopšanu pēc daudzām parametriem.

Soreiz atestācijas komisija ieradās 25. aprīlī. Loti augsti tika novērtēti zirgaudzētāju veikums. Komisija atzina, ka viņi ietur stingru un pareizu līniju Latvijas zirgu šķirnes uzlabošanā. Kopsaimniecībā pārsvarā orientējas uz sporta tipa izkopšanu, jo šiem zirgiem ir lielāks pieprasījums pasaules tirgū. Divus mūsu vairsiniekus — šķirnes čempionu Stasi un Sezamu — komisija nolēma ieteikt realizēšanai citās saimniecībās, kas nopietni nodarbo-

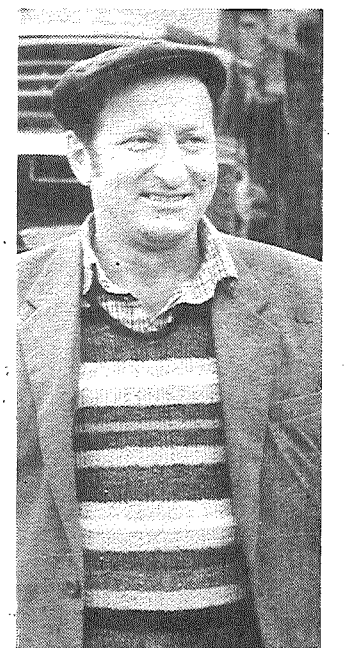
jas ar zirgkopību. Tika uzņemta reklāmas videofilma, ar kuras palīdzību iespējamie pircēji varēs gūt pirmo priekšstatu par mūsu jaunzirgiem.

Atestēta arī melnraibās šķirnes govju audzētava. Samazinājies punktu skaits par lopu produktivitāti (1989. gadā izslaukumi bija zemāki nekā gadu iepriekš), toties visos pārējos rādītājos darba vērtējums audzis. Mums ir republikā labākais rezultāts melnraibo govju piena tauku satura ziņā un teļņu saglabāšanā taisni tajos rādītājos, kuros melnraibo šķirne atpaliek no Latvijas brūnās). Tātad var teikt ka «Sarkanā Oktobra» lonkopji dod savu ieguldījumu šķirnes uzlabošanā mūsu apstākļos. Panākta vienošanās, ka turpmāk šķirnes materiāls tiks papild-

nāts vēl ar triju Kanādas šķirnes bulļu seklū.

Kopsavilkumā var sacīt: šķirnes audzētavu atestācija agrofirmā šopavasar bijusi ne tikai sekmīgi izturēts eksāmens, bet arī komerciāli un saimnieciski izdevīgs darījums. Pilnīgi laimēta gara.

M. AUSTRUMA

Labā strādā agrofirma autosaimniecības sferas Jānis Valters, veicot visdažādākos uzdevumus. Savu automašīnu vienmēr uztur kartīga tehniskajā stāvoklī.

Pirms „Lielā piena“

Sekmīgi veicis šī gada pirmā ceturkšņa uzdevumu siera sviesta un piena cukura ražošanā, kas bija raksturīgi ar saspringtu darbu, mūsu agrofirma siera rūpnīcas kolektīvs gatavojas „Lielā piena“

Bija karš...

Cilvēks tā iekārtois: kas nav aktuāls — tas viegli aizmirstas. Liela daļa no mūsu līdzciviekamiem, bet jaunā un vidējā paaudzē, kam tagad ap četriem desmitiem gadu, karu nemaz nav redzējuši. So cilvēces lāstu, šausmas, apkaunojošu vardarbību, — otro pasaules karu uzskata par tikpat senu, kā sacīsim, tatāru mongoļu vai prūšu iebrukumu pirms simtiem gadu. Nav taču redzētas ne krāsmatas un drupas, nav tirumos ierakumu un šavīņu izraušu bedru. Varbūt arī kara nav bijis?

Lielākajai daļai mūsu laikabiedru tā tās patiešām arī ir. Sogad atzīmējam Uzvaras maiņa 45. gadadienu. Maz palicis to, kuri redzējuši un pārdzīvojuši kara šausmas kā bērni un pusaudži, šī "pazaudēta paaudzē" mazāk to, kuri tajā laikā bija pieauguši un bija spiesti kerties pie ieročiem. Karš savā asiņainajā arēnā ierāva vienus vienā pusē, citus

otrā, gadījās, ka brālis gāja pret brālī, tēvs — pret dēlu. Un vai tagad mums viss jāizmirst, viss jānoledz, un vai tagad jārāda ar pirkstu, kas kurš ir? Lai to izšķir apstākļi, bet aizmirst Uzvaras dienu nedrīkstam, par to mums jāatgādina sev un bērniem. Nebūtu uzvaras, nebūtu mūsu šodienas, ne pārbūves, ne plurālisma.

Mums godu nedara, ja tiek aizmirsti kāra veterāni vai noliecināti viņu nopelni. Šie cilvēki tomēr pelnījuši sevišķu tevību sevišķi tie, kuri kļuvuši par kropliem. Viņiem klājus visgrūtāk, bet viņi ir kopā ar mums, vēselaļiem un spēcīgajiem, daļa grūtības, cerības un ilgas, bet nereti par to pretī neko nesņem, dzīvo sliktāk, pamestāk.

Karš bija, tā pēdas izzudušas no mūsu zemes, no pilsētām un ciematiem, bet palikušas dalībnieku un aculiecinieku sirdīs, viņu acīs, viņu izpostītājās dzīvēs.

„Jaunā ceļa“ autoru pūlkā

Mūsu laikraksts, ka jau to esam pieminējuši vēstulē apskatots, piepūlcinājies sev vairākus interesentus, rakstītājus un grībošus cilvēkus mūsu un citos rajonos. Lasītāji, kuri iecienījuši viņu publikācijas vēlas uzziņāt par viņiem tuvāk. Sos neliešos pastāstus sākam publicēt Preses dienā.

Alberts Budže ir Preiļu un Riebiņu draudžu prāvests un Preiļu dekanāta dekanāts, interesējas par novada kultūru un vēsturi, par dažādu tautu tradīcijām, savam darbam garīgajā druvā cenšas pietarodoši. Par viņu stāsta Preiļu draudzes locekļi.

Jau ilgāku laiku Preiļu katoļu dekanātu vada godājamais dekanātvēvs A. Budže. Mēs, ticīgie, esam laimīgi, ka mums dota iespēja dzīvot un līdzdarboties Kristus druvā. Jāpiezīmē, ka dekanātvēvs ir stingrs, noteikts un prasīgs pret mums, ticīgajiem, bet viņš ir arī zēlsirdīgs pret tiem, kas veci, slimī un atstāti vientuļībā.

Svētdienās un svētku dienās parasti Preiļu draudzē notiek vairākas svētās Mises un dekanātvēvs kāp) kancele, lai izskaidrotu ticības patiešības, lai aicinātu būt zēlsirdīgiem, apmeklējot slimos un vientuļos. Sevišķi viņam rūp atstāto bērnu liktenis. Dekanātvēva svētrunas ir saropamas visiem, īo tajās dzīva doma izteikta vienkāršos vārdos.

Liels ir dekanātvēva nopelns Preiļu rajona kapsētu sakopšanā. Ar savu saimnieka aci viņš redz katru atdusas vietā nolauztu koku vai zaru, katru sabojātu pieminekli vai krustu un tūlīt arī lūdz draudzes locekļus visu nokārtot. Patiecoties dekanātvēva pastāvīgajiem bamudinājumiem, kapsētu stāvoklis ir manāmi uzlabojies.

Jāpiemin arī tas, ka viņš aktīvi sadarbojas ar vairākiem periodiskajiem izdevumiem. Viņš nesaudzē sevi, bet visu savu enerģiju atdedz Kristus Baznīcai.

Lai Dievs ir viņa palīgs turpmākajā darbībā!
Preiļietis!

Aprīļa pasta pārsteigums

Aprīlis «Jaunajam Ceļam» adresēto vēstulu un autoru skaita ziņā krietni atpaliek no februāra un marta: esam saņēmuši 32 dažāda veida sūtījumus no 19 autoriem. Toties atnesis līdz šim vislielāko vēstuli — no Anglijas pilsētas Southemptonas.

Raksta svešatnes latviešis Vintens Spakšis, kurš izdod zinātniska satura rakstus — «Zītonas».

No vēstules uzziņām, ka V. Spakša kungs pēc izcelsmes ir daģdiešis, kas interesējas ne tikai par Latgali, bet arī par visu Latviju un Baltijas valstīm. Māsa viņam aizsūtījusi mūsu laikraksta šī gada 9. numuru.

Atgādināsim lasītājiem, ka šajā numurā bija ievietota vietējo padomju vēlēšanu iecirkņa komisijas vēstule Anatoliņam Gorbunovam, kā arī Riebiņu vēlēšanu protestu un L. Lauces atklātā vēstule I. Muzikantam un A. Smirnovam. V. Spakša kungs Anglijā is-

tens demokrāts būdams, uz aprakstīto situāciju pasaucoties, atsūtīdams savu 1990. gada 21. janvārī izdoto «Zītonu» par taisnīgās iekārtas izveidošanas grūtībām un ceļiem pasaulē mērogā — «Valdību tiesības valstij», pavadvēstulē raksta: «Ja valdišanās (jeb «pašnoteiktšanās») apbaltis, pašplūsmes ceļā, nonāks kādu (laicīgi) populāru organizāciju valdē, tad arī tuonās taisnīgums būs atkarīgs no šo organizāciju patvaļas, nevis no demokrātiskas taisnības».

Tādējādi viņš netieši apstiprina, ka sapratis riebīņu neapmierinātību, un rāta problēmas cēloņus plašākā tvērienā. Nu ko — varam teikt, ka esam gūvuši aizjūras atbalstu. Lai tas mūs iedvesmo vēlēšanās 20. maijā.

Diemžēl jāteic, ka saturā ziņā visai interesantā raksta uztveri mūsu lasītājiem ļoti apgrūtinātu nepa-

rastā latviešu valoda. Vintens Spakšis, savus zinātniskos rakstus sacerot, centies vairīties no svešvārdiem un izmantojis līdzvērtīgus latviskas cilmes vārdus, kas pie mums nav iegājušies un tāpēc ir galīgi nesaprotami. Viņa latviešu valodas salīdzinājums ar mūsējo iēda, cik būtams nelielas tautas valodai ir divvalodības stāvoklis. Tā latviešu valoda, kas attīstījies latviešu — angļu divvalodības apstākļos, dažkārt kļūst tīri sveša mums, kas esam pieraduši runāt citādi: latviešu — krievu divvalodībā. Īpaši asi tas izpaužas zinātniska satura darbos, kas prasā nosacītu iedzienu un kategoriju viennozīmīgu sapratni. (Tā, piemēram) ekonomiku V. Spakšis konsekvēnti dēvē par tuonu, diktatoru — par makli, utt. Bet tas prasās pēc pašiem skaidrojumiem Latvijas latviešiem.

Ši minētā raksta izlasīšana redakcijai tomēr bija ļoti pamācoša vispirms tajā ziņā, ka lika vairāk domāt par savas valodas robežu paplašināšanu, par tās nepiesārpošanu ar svešvārdiem. Patiesi, kāpēc rakstīt «konsekvēnti», ja

var teikt «nelokāmi», «mērķtīcīgi» utt. Kāpēc bez domāšanas savā runā iespraust krievu, latīņu vai citas valodas vārdus. Ja, mazliet padomājot, var at- rast tiem atbilstošu mātes valodā? Taču pašreiz gan ar skumjām jāsecina, ka mūsu senči, droši vien, gan «Zītonas», gan lielu daļu Padomju Latvijas izdevumu lasītu kā divās dažādās svešvalodās iesīstus, turklāt «Zītona» viņiem būtu sāpīgamāka.

Tomēr sāvoklis nav gluži bezcerīgs, jo savu vēstuli Vintens Spakša kungs nobeidz mums visiem — gan tuvājiem, gan tālājiem, gan tagadājiem — vienmēr saprotami:

«Vēlu jums (un visai miļai, varonīgai Latvijai) Saules varu un mūžu kājā dabīgajā Jaungadā (jeb pavasara pirmajā dienā) (Vēstule rakstīta 20.03.90. — Red.) Mans ceļojums uz Dziesmu Svētkiem ir nokārtots uz 29. jūniju.»

Un tas skan kā apliecinājums: kamēr būs Latvija — būs mūsu tautas dziesmu svētki, dzīvos un attīstīsies latviešu valoda, kas mums pašiem sargājama un kopjama kā acuraugs.

Viņi to pelnījuši

Gibētos izteikt dažus nēcilus ierosinājumus:

1. Vai Preiļos sakārā ar Nikodema Rancāna 120 gadu jubileju pilsētas priekšniecība nevarētu kādu ielu nosaukt vai pārdēvēt Nikodema Rancāna vārdā. Varbūt kādu piemēnas plāksni Aglonā?

2. Vai Līvānos nevarētu kādu no daudzajām ielām pārdēvēt Stanislava Vaikula vārdā? Rēzeknē jau ir Brāļu Skrindu, Franča Trauna ielas, Balvos — Brāļu Skrindu iela.

3. Tāpat Aloiza Broka pieminās iemūzināšana mūsu rajonā ir jāta.

Tāpat derētu padomāt, kā mūsu rajonā saglabāt cienītamā kārdeņa Juliāna Valvoda piemiņu. Viņa pirmā darbavietā bija Aglonā.

A. BUDŽE, dekanāts

GRIVAS DEKANĀTS

Kalkūnēs muižturis Ettingers GRIVĀ dāvināja zemī baznīcas celšanai, ar gubernatora atļauju to uzsāka 1881. gadā, līdzekļus deva Lauceses draudzes locekļi, to uzskatīja par Lauceses filiāli. Pabeidza

Katoļu baznīcas Latgalē

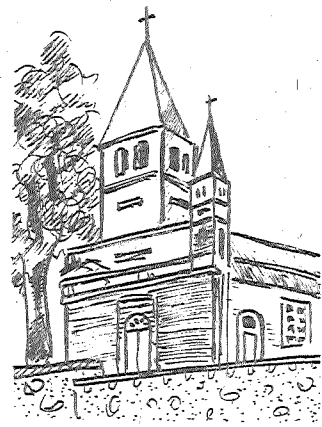
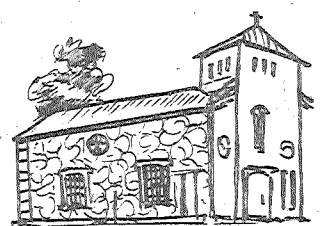
1889. gadā. Sarkanu kļeģeļu celtnē ar vienu torni, pamats — apmēram metra augstumā no tēstiem akmeņiem, griesti — no koka ar ieloku, platība — 182 m².

ELERNAS katoļiem piederošo mūra baznīcu cēla luterānis Heinrihs Timens, 1771. vai 1777. gadā Murovkā (Sīkelē). Tagadējā baznīca Elernē celta 1650. gadā gotu stilā ar vienu torni, kura smaile uzbūvēta 1911. gadā. No ārpusē sienas balsta trīs pioni, griesti — mūra valvē, kur skaisti izceļas sarkanu kļeģeļu ribas, viennavas, tīs koka altāri, no kuriem lielais iegatavots un ievietots 1379. gadā, vīrs tā koka krucifikss, labās puses sānu altāris — 1878. g. sv. Jura godam ar šī svētā gleznu vidū. Krusta ceļa bildes ievietotas ar bīskapa Peresneviča ierosinājumu.

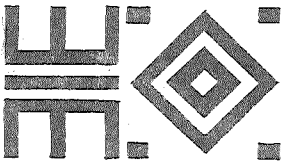
JAUNBORNE sākotnēji bija Eernas filiālbaznīca, celta 1859. gadā sv. Krusta godam, 1900. gadā pārbūvēta un 1921. gadā bijuņotā, krustveida mūra celtnē, viens tornis un otrs neliels jumta vidū, platība — apmēram 120 m².

LAUCESĀ bija viena no vecākajām Zemgales baznīcām, kuru jau 1665. gadā apkalpoja Ilkstes jezuiti, 1797. gadā bija uzcelta jauna koka un liela baznīca ar 7 altāriem, veļlta sv. Jāna Kristītāja godam. Ap 1920. gadu sakristiāna vainas dēļ nodega, tās vietā pr. Antons Bomblovskis 1921. — 1923. gados uzcēla tagadējo, daudz mazāku par iepriekšējo, veļltru sv. Pētera un Pāvila godam, koka, vīrs jumta tornīši.

MEDUMA apkārtnes katoļticīgie gāja uz Smeltnas baznīcu, būvētu 1854. g., kura pēc I pasaules kara palika Lietuvā, 1931. g. neapdzīvotā vietā piešķirts zemes gabals, baznīcas plānu izstrādāja arhitekts Pavlovs, 1935. g. 10. jūnijā te sāka noturēt dievkalpojumus.

Atbrauc Ūsiņš

Latviešu gadskārtā pavasara beigās un vasaras sākumā ir Ūsiņš. Pēc Gregorija kalendāra tie iekrīt 9. maijā (M. Grīns un M. Grīna — Amerikas Latviešu apvienības institūts), pēc Dabas un vēstures kalendāra 1990. gadam (izdevniecība «Zinātne» Rīgā) — 23. aprīlī. Sēkla jau tīrumos, uz ganībām pošas pieguļnieki un ganī. Sākas vasaras ziedu laiks.

Ūsiņš latviešu gadskārtas tekstu mēlu — Dievadēlu — pulkā ienāk kā ausmas un gaismas cilvēkojums. Saulē zirgu braucējis, Saulē laivas stūrmanis un Saulē kalps. Tā tālie radī meklējami starp seno indiešu dievbām: Ūšu un diviņiem Ašviniem. Ūša — rīta ausma, Ašvinu uzdevums pazinot par tās ierāšanos, un viņi pie debesīm parādās pirmie zirgu vai putnu zelta ratos (pavasara nosaukums uzlec Pegasa un Andromēdas zvaigznes, kad parādās Saule, tās staros pazūd). Ūsiņam un

Ašviniem daudz kopīgu pieredumu: zirgi un gaismas saucējs putns — gailis. Ūsiņam divi dvīņu dēli, dzimuši tumsā, viņu sarknās galvas apzīmē debess sārtumu, sieva ir Ūšas vārda nesēja.

Kā mīļi gaidīts viesis Ūsiņš ierodas lauku sētā, atnes zaļu zāli, lapas, piegulnieku dziesmas, bet galvenais — ierodas rūpēties par zirgiem vasarā, dainās viņš tad arī visvairāk apdziedāts kā zirgu pādnieks. Viņam arī pašam pieder labi zirgi. Katrs putns kā ro ieguļ kādu no Ūsiņa izslavētajiem zirgiem, jo skaists kumeļš ir lepnoms.

Ūsiņa otrā labā īpašība ir gādība par bitēm. Dažās dainās viņš telots kā vecs vīrs ar bārdi, dēli un meitas iet pieguļā un lauku darbos.

Dažās dainās Ūsiņa vietā ieviesties Jurģa jeb Jura vārds. Seit redzams dainu jaunāko laiku kropļojums, kas radies ar katoļu baznīcas ieviesto sv. Jura dienas svinēšanu 23. aprīlī, taču šis dainas veids mums ir priekšstatu par Ūsiņas vietu kalendārā. Tās darbība nav pārceļama uz agrāku laiku, kad Latvijas klimata apstākļos vēl par agru jātpieguļā, laiŧ gavis ganos un rumulēties. Katoļu svē-

tajam Jurim nav nekā kopīga ar Ūsiņu ne saturā, ne izcelsmē.

Lauku sētās Ūsiņdiena sākas rītā agri, cerot uz viņa palīdzību vasarā, viņam par godu jākauj gailis, kas saistās ar miežu labu ražu, daudz olām, ražu vispār. Māra ir govju galvenā aizgādniece, tāpēc Ūsiņa dainās tās tiek mazāk apdziedātas. Visas šīs dienas izdarības sākas vakarā, kad govis sēta un ielaistas kūti, — rumulēšanās, kas, kā vēsta ticējums, pasargā no odiem, tad mielasta galdā tiek likts gailis, kas rītā nokauts, olas, karašas un alus, mielastā lūdž piedalīties arī pašu Ūsiņu. Uz pieguļu gatavošanas pēc mielasta, ņem lūdži olas, tur ed pentogu — olu kulteni ar gaļu. Arī Ūsiņš dara tāpat, lakstīgalaŧ dainās simbolizē Māras meitas.

Pirmajā vakarā pie pieguļnieku ugunskura sapulcējas vairāku sētu laudis, dzied, dejo, iet rotalās, ed un dzer, zilē, pieguļnieki, lauku kavēdami, dzied un koklē. Pazīstama arī tauris pūšana — ar to puišs dod ziņu, ka nodomājis šovasar iet precībās.

Pieguļas nakts izskanu rada nodzisušie ugunskuri un Ūsiņa nojaušamā klātbūtne.

Ūsiņa zīme: divi zirgi (vidū disteile), ieguļti ratcs, tajos sēdoša Saule atēlota ar mazo kvadrātu.

6. JAUNAKAIS NELIPIGO SLIMĪBU ARSTESANA UN PROFILAKSE

No nelipīgajām liels ipatsvars gremošanas trakta slimībām, tāŧd pirmām kārtām liela vērība jāvelta lopbarībai, piena kvalitātei, ko dodam jaundzimušajiem teliņiem.

Izanalizējot lopbarības paraugus, trešajai daļai ir novirzes no normas, zems karotīna un vitamīnu saturs, tās sastāvā mazs zālāju ipatsvars. Slāpekļa mēslojuma pārdozēšana paaugstina nitrātu saturu lopbarībā samazinās glikozes ipatsvars un palielinās

Galvenā nozare

ketonvielu daudzums. Šīs novirzes ietekmē mātes, augļa un jaundzimušā veselību.

Lopkopības un veterinārijas institūta nodarbojas ar pasākumiem cīņā pret jaunlopu nelipīgajām slimībām, lielāku vērību piegriežot tieši lielfermām, kur visvairāk sastopami saslimšanas gadījumi, izplatītas šīs slimības.

Svarīgs faktors ir tēlu profilaktoriu ierīkošanai, kur izolēti var izvietot jaunlopus. Vasarā tos vislabāk turēt ārpus telpām.

Nopietna loma ir arī cilvēciskajam faktoram, tas ir, jāpanāk, lai to kopšana būtu uzticēta atsevišķam cilvēkam, bet ne pašai slaucējai, kurai jau tāpat daudz darba — lielas govju grupas un neatliek laika rūpīgāk pasekot jaunlopiem, to kopšanai, dzirdināšanai.

Ar lielu atbildības sajūtu lopu slimību ārstēšanā jāpieiet ķīmisko preparātu lietošanā.

Nelipīgās slimības galvenokārt atkarīgas no turēšanas, kopšanas un ēdināšanas apstākļiem, kurus uzlabojot, ievērojot pareizos noteikumus, var izvairoties no tām.

V. RUTKOVSKA

Lielas cerības

Lielas cerības agrofirmas cietes rūpnīcas kolektīvs liek uz jaunbūvājamo konditorejas ceħu, kur vairs nevajadzēs gluži vai pēc vectēvu manieres vārt konfekšu «Gotina» masu, savistīt garā sloksnē, ar nazi sagriezt gabaliņos un katru ar rokām ietīt papīrišos, — to visu darīs automāti. Pieaugs, tāŧd, gan darba ražīgums, gan ražošanas kultūra.

ATTĒLA: konfekšu ietīšana tagad.

Ventilators

Kas tik nenotiek pasaulē...

Nesacīsim, ka esmu nakts putns, bet nereti gādās tā pavēlāk atgriezties no darba mājās. Noguris dienas darbos, iebraucu savā apdzīvotajā vietā, pie centra sagaida zēlu trijotne, viens stiepi pretī aizsāktu degvīna pudeli un glāzi: sak, nobaudi, vecais autoinspektoru tuvumā nav! Bet varbūt tāda savdabīgā veidā piedāvāja atalgojumu par pavizīnāšanu?

Sen valrs hebrīnos, kādas lietās pusaudži var kērot pa melnu nakti svarīgāko ielu satecē vai pie daudzstāvu namiem, sen pierasts arī pie tā, ka visapkārt saviesies tik daudz tādū, kas indē sevi ar nikotīnu, ne no šā un ne no tā tev pieprasā cigareti pat ja tās ir šmaugas lau-

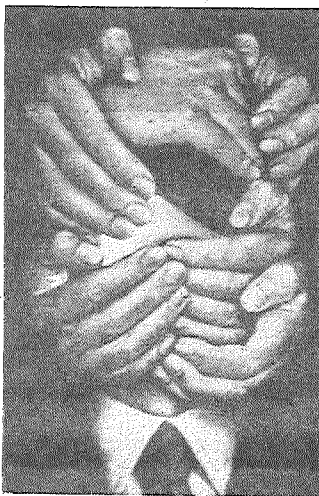
navas modernos, pieguļošos tērpos, augstu sarautos brunčīšos vai garās, spilgtās biksēs — tas viss valrs nav nekāš jauns. It kā man, nepipētājā, būtu vienmēr līdzī jādēšā paciņa cigarešu.

Bet vienreiz gan biju pārsteigts. No tumsas izdaliļās stāvs un gāja tieši pretī. Kad bija klāt, noprošlā: «Vai tev nav maizē? Un vai tālu dzīvo, vai nevari atnest?» Sausmas, vai tad mūsu pusē iestājies bads? Laime, ka bažas izrādīļās veltīgas: nejausāš satiktāš nez kādā svešā kompānīā dzēris, kaut kur vests, pamodies pie kādā žoga — vēsajā naktī dzērums pazūdīs kā ar roku noņemts, bet uzradusies tāda apēlīte, kā vilkam...

Lūk, tā ir, kad dzer bez uzkožamā.

Benedikts KAULACIS

Tagad jau daudzi preses izdevumi lepojas ar poētisko importa humoru, anekdotēm, bet mēs bijām bešā. Urā nu «Ventilatoram» arī ir! Pie kam honorārs nav jāmaksā angļu sterlīnu mārčīnās — mūsu lasītājs atsūtīļis par velti.

Mana ģīmetne

Tāds ir mans — Benedikta Kaulāča — portrets eļļā un uz audekla. Visu laiku esmu uzmanības centrā, savu draugu apskāvienos (arī nedraugu), tā ka parī nepaliek nevienas brīvas vietas. Rokas un pēdas — stiprās vīriešu dūmuma un maigās sievietē — apviļusās ap galvu, kaklu, seju, degunu... Gadīļās, ka mākslinieks bija realists un gleznoja, ko redzēja...

Spodribas nedēļā

Ja kur redzi spodribu pagalmā un pukes zem logiem, tad zini: tajās mājās dzīvo jaunas meitas. Tā jau laikam ir, ja meitas čaklas, bet ja šādas tādas, tad nelīdz ne spodribas dienas, ne nedēļas, ne dekādes, pat ne mēneši un vairāk. Tas pierādīļies Riebiņu ciematā, kur dzīvo viena no māmā radniecēm. Agrāk te atkritumus no mājām stiepa uz tuvīnajiem mežiem, zaļo rotu padarot ainaviski efektīvāku, jo dažādi gruži, papīri, plāsmasas piedērumi, bērnu saplēstās koskraidošāš suns

taļļetas, būvniecības un remonta atkritumi ļoti kontrastē ar apkārtējo vienmuļo zaļumu, tagad, vai nu laudis palikuši slinkāki, vai mežos jau nav brīvas vietas, daži, kā piemēram, pilsonis N., grūžu izgāšanu praktizē tuvāk kaimiņdzīvoku logiem un durvīm.

Post scriptum: cita mana radniecē gluži par tādu pašu parādību zino arī no Preiļiem, tāŧd, arī turienes apkaimes meži, lauces un citi dabas veidojumi jau līdz malām pilni.

Rozāļija KURME-LOVE

Domu rakumi

Arī Diēva dāvanām var izbeļģties krājumi.

dzērāju mazāk, tagad — otrādi!

Jo tukšāka galva, jo grūtāk to nest.

Jau trešo gadu pēc kārtas sūnu izstādē uzvarēja mūsu kaimiņš Adolfs.

Lai ap piecstāvu mājām iedzīvinātu šodienīgu ainavu, īrnieki piedrazo visu apkārtni, bērni palīdz iznīcināt kociņus.

Vilki, lai nerādītos šausalīgi sapni, nekad neskatās multiplikācijas filmas.

Laimdots VIKSNA, Līvānos

Agrāk krogu bija vairāk,

Slaištīļās pa dzīvi.

Sēklkopības agrofirmas bija sasniegusies la kondīciju.

Pilsētīpa ciemats, bet dzer kā galvaspilsētā.

Dzīvoja, tēmējot uz pudeli.

Viesīzrādēs pa diskurbtuvēm.

Veselību beidza, pudele — palika.

Torna celtnis dzērāja rokās bija pabeļģ celtni.

Aizbrauca uz piespiedu dzeršanu.

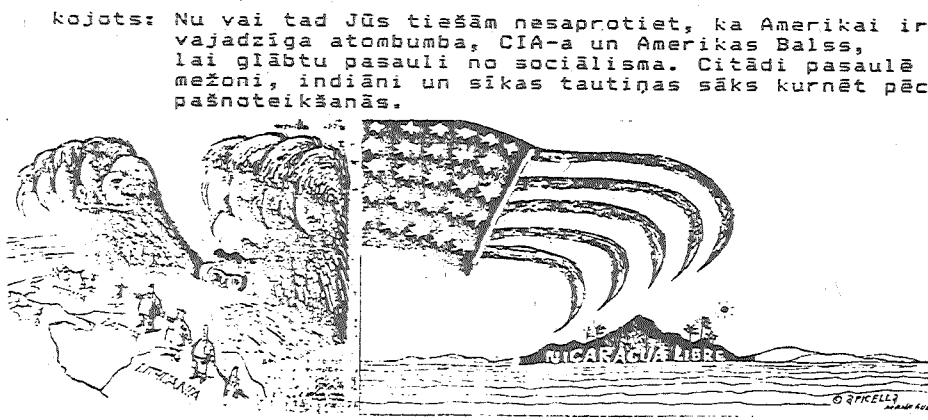
Viktors TROJANOVSĶIS, Ludzā

Glābiet mūsu dvēseles!

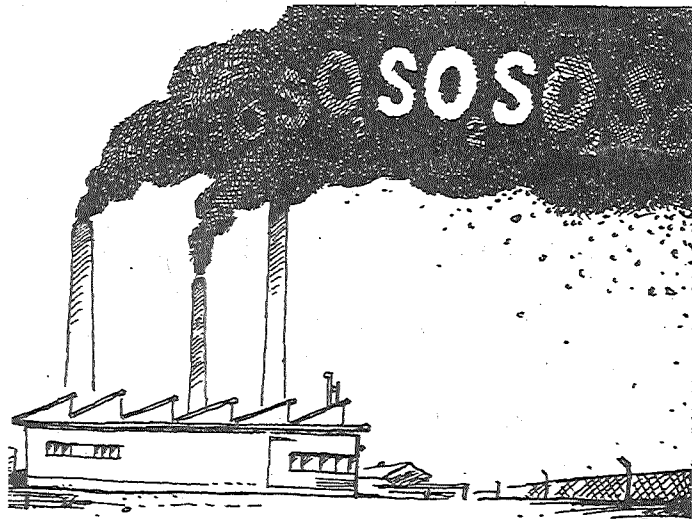
Bez vārdiem.

Jaunais Cols

kojots: Nu vai tad Jūs tiešām nesaprotiet, ka Amerikai ir vajadzīga atombumba, CIA-a un Amerikas Balss, lai glābtu pasauli no sociālisma. Citādi pasaulē mežoni, indiāni un sīkas tautiņas sāks kurnēt pēc pašnoteikšanās.

jenots: Nu vai tad Jūs tiešām nesaprotiet, ka Krievijai ir vajadzīgs partijas aparāts, čaka un nomenklatūra, lai saturētu Savienību kopā bez nacionālistu pašvaldības. Citādi tad visādi nacionālisti sāks kurnēt pēc pašnoteikšanās.

Nav dūmu bez uguns, apgalvots paruna, bet, kur dūmi, tur ne vienmēr ir siltums — biežāk gan kaitīgas vielas. Ir tādas vietas, pa kurām jāstaigā gāzmaskās, vietas, kuru

tuvuma dzīvojošie laudis jāapgādā ar ziepju papildus taloniem, vietas, kam garām jāiet aizvērtām acīm, lai pasargātos no sīkiem, nesadedgušiem ogļu graudiņiem.

VIKTORS TROJANOVSKIS

Pasauleslavenais novadnieks

Grafīkis, gleznotājs, mākslas pedagogs Juris Soikāns dzimis 1920. gada 12. aprīlī Ludzā, pazīstamā Latgales sabiedriskā un kultūras darbinieka Jezupa Soikāna ģimenē. Mīlestība uz visu skaisto zēnam ielikta, var teikt, jau šūpulī. Jo no bērna kājas viņam nācās uzturēt internacionālajā Ludzas Inteliģences un mākslinieku vidē. Viņa vecmāmiņa Anna Tabuleviča, slavenā krievu komponista Čadova māsiņa, savā laikā apmeklējusi Pēterburgas Mākslās akadēmiju, bet Ludzā divdesmitajos gados piedalījies izstādēs. Jura māte dari-

nājusi tēva arheoloģiskajām un vēsturiskajām grāmatīnām ilustrācijās. Tēva māsu bija apprecējis pazīstamais Latgales polu izcilsmes mākslinieks Aleksejs Gudelis—Gudlevskis. Jau sešu gadu vecumā pulcēnu nodeva krievu ģimnāzijas skolotāja, svētbilžu mākslinieka Mikirova studijā. Ģimenē garīgi tuvs bija arī mākslinieks Znamerovskis, notārs Miglīniks, ārsts Bederčickis. Piedevām, pa vasarām Soikānu lauku mājās viesojās vai pat ilgāku laiku dzīvoja Mākslas akadēmijas studenti, kuri zīmēja, gleznoja pašī un mudināja to darīt

arī spējīgo, apķerīgo zēnu. Pēc tēva pārgrāšanās nāves izbeidzās viegla diēna, ģimenes dzīves apstākļi ātri pasliktinājās, sākās smaga eksistences cīnā. Lai uzturētu trīs bērņus, mātei nācās strādāt par skolotāju. Juris tīri praktisku apsvērumu dēļ ietājās Rēzeknes valsts komercskolā. Kaut arī nekāds liels komersants no viņa neiznāca, tomēr tur iegūtās zināšanas un iemaņas, it lieti noder arī turpmākajās visai radošajās dzīves gaitās.

Tomēr dvēselē reiz iededzinātā mīlestība pret skaisto vairst nekad neizdzīst. Līdztekus pamatmācībām viņš sāk nodarboties arī tautas konservatoriā flautas un kompozīcijas klasē. Trīs gadu laikā top ap divsimt muzikālu sacerējumu. 1938. gadā Juris pāriet uz Ludzas komercskolot. Arī te viņš turpina iesākt, privāti mācoties

pie dziedāšanas skolotāja Pētera Ores. Dažreiz pat aizvieto viņu, brīžiem ļauneklim uztic ļau visu kopējo ģimnāzijas un komercskolas kori, bet vietējās «Ludzas Ziņas» parādās cildinošas recenzijas par viņa cerīgajām kompozīcijām. Taču komercskolā par mākslas pedagoģu strādā Teodors Puciņriuss, kas mudina viņu stāties Mākslas akadēmijā. Tas arī notiek 1940. gadā.

Akadēmijā, specializēdamies grafīkā, Juris mācās pie L. Svempa, L. Annusa, J. Cielavas, V. Tones. Stipendiju viņš nesāņem. Pelnot iztiku, nākas kraut vagonus, zāgēt malku, šķūrēt no jumtiem sniegu. Reiz izdodas dabūt darbu grāmatu ilustrēšanā, citreiz otrajā semestrī pastādāt par grāmatvedī. Dzīvnieku sagādes kantori Rēzeknē. Un visu laiku — daudz, daudz gleznot. Reizi pa reizēm palaimējās arī

kādu no saviem darbiem pārdot. Katru gadu, izceļoties kā apdāvināts grafīkis, Juris saņem Akadēmijas atzinību. Izstādēs viņš piedalās jau no 1940. gada, studiju laikā rakstidams par tām arī recenzijas avīzē «Lidums».

Diemžēl, akadēmiju pabeigt neizdodas. Juri iesauc leģionā. Pēc attiecīgu kursu absolvēšanas Berlīnē viņš darbojas kā kara ziņotājs, tas ir, frontes zīmētājs Harkovas, Narvas, Rīgas, Vidzemes, Kurzemes, Štetinas pusē. Kara beigās — kontūzija, slimnīca. Tad bēgšana pāri demarkācijas līnijai pie rietumu sabiedrotājiem. Arī kara laikā viņš cenšas, cik vien iespējams, zīmēt un gleznot, paspēj pat piedalīties vairākas izstādēs Berlīnē, Poznaņā, Breslavā, Prāgā, Budapeštā. Uzreiz pēc kara Juris Soikāns savāc vienkopus daudzus tautiešus un nodibina nometni, kur sā-

ma pats ir komandants, vēlāk vada kultūras dzīvi. Tad Alģerē atver savu mākslas študiju. Tur arī notiek viņa pirmā patstāvīgā izstāde. Libekā kādu laiku Juris Soikāns strādā par bārmenu restorānā, bet no 1947. gada ir vietējā latviešu teātra dekorators. Palaikam ilustrē arī kādu vācu avīzi un grāmatas, turpina rakstīt recenzijas, lasa arī lekcijas par mākslas jautājumiem.

1949. gadā J. Soikāns saņem Goppera fonda godalgu par koka grebumu «Zobena pasniegšana». 1951. gadā viņš ir bijis audiencē pie pāvesta Pija XII, kurš piešķir viņam stipendiju mākslas studijām Romā, lai tuvāk un dziļāk iepazītos ar sakrālo mākslu. Piecus gadus mūsu novadnieks ir strādājis par mākslas pedagoģu pat kādā amerikāņu armijas daļā.

(Nobeigums sekos.)

Dūc ratiņš, kaudz aužamie stāvi

Bija laiki, kad katrā lauku mājā augu zīemu dūca ratiņi un kaudzēja aužamie stāvi, lielākās ģimenēs pat vairāki. Tika vērtēti līnu un vilnas dievi, vilkti nīti un austi līnu un vadmalas audekli, no kuriem tad tapa baltie kreķi un svārkī, mēteļi. Tad nāca pavasaris, lauku darbi, ganu dienas un aplūsa ratiņi, stāvi tika izjaukti un iznesti uz kādu nojumi. Lauku cilvēki strādāja uz lauka, bet pie vadmalas bakīkiem sēdās skrodēt, lai visiem saimes laudim šūtu apģēbus.

Mums, tagadējiem laudim, ir vienkārši, ne par ko nav jādomā — aizej uz veikalu un pēc, ko, iespējams, jo gribēšana ar varēšanu ne vienmēr saskan. Un kā divvainas, jaukas salīņas saglabājušās retas mājas, kur ir vēl tādas māmuļas, kas prot aust un adīt, vērt un šūdināt...

SODIEN dosim jums 2 tādu krievu ēdienu pagatavošanas receptes, kuriem ir sava vēsture. Tās ir Požarska kotletes un Mirontona lielopu gaļa.

POŽARSKA KOTLETES
Sākumā — nē daudz par vēsturi. Kotlešu nosaukumā ietilpst kņaza Požarska uzvārds. Parasti tās gatavoja no teļa gaļas. Taču reiz pie kņaza Požarska ciemos atbrauca Maskavas lielkņazs, un saimnieks nolēma pacienāt viņu ar kotletēm. Tomēr pavāram virtuve nebija teļa gaļas, bet bija tikai vistas. Požarskis lika pagatavot kotletes no putnu gaļas. Kotlešu lielkņazam iegaršojās, viņš uzzināja no Požarska recepti, un kopš tā laika sāka cept kotletes no vistas, irbju un citu mājas un meža putnu gaļas. Taču pats kņazs Požarskis gan līdz pat mūža galam deva priekšroku kotletēm no teļa gaļas.

Un tagad — recepte.
600 gramu teļa gaļas mīkštuma, 10 kartupeļu vai 100 gramu dārzeņu, ceturtdaļa baltmaizes klaiņi, trešdaļa glāzes kausēta sviesta, pusglāzes piena, pusglāzes kūka krējuma, 2 ēdamkarotes rīvmaizes, 2 ēdamkarotes sviesta, sāls, pipari, dillu un pētersīļu zaļumi.
Gaļas mīkštums jāattīra no plēvē un cipslām, jāsgriež gabaliņos un jāsamal gaļas mašīnā. Tad jāpievieno sakults sviests, pienā izmērcēta baltmaize, svaigais krējums, sāls, pipari, viss labi jāsamaisa. No iegūtās masas jāizveido nelielas lodītes, apmēram 40 gramu bumaģas. Jāapviļā rīvmaizē un jāizveido kotletes. Kotlešus apcep sakarsētos taukos no abām pusēm, bet pēc tam pannu ar tām ievieto

Vēsture un kulinārija

karstā cepeskrāsni uz 5 minūtem vai arī uzliek pannai vāku un pabeidz cepšanu uz plīts, nelielā karstumā.

Požarska kotletes pasniedz pa 4 porcijām, garnē ar sautētiem dārzeņiem vai ceptiem kartupeļiem, pārlej ar kausētu sviestu, parkaisa ar sasmalcinātiem zaļumiem.

MIRONTONA LIELOPU GAĻA

Arī šim ēdienam ir sava vēsture. Tas ir visistākais krievu ēdiens. Divi jauni pavāri pēc tautas svētkiem atgriezās sava saimnieka restorānā, mazliet pavakariņot. Tomēr no tā, kas bija sagatavots dienā, gandrīz nekas nebija palicis pāri. Tad viens no viņiem — vecākais un savā amatā viszinošākais — iegāja virtuvē un pagatavoja ēdienu no pāri palikušajiem produktiem. Kad jaunākais pagaršoja, viņš bija sajūsmīnāts par ēdiena garšu un pajautāja draugam, kā to sauc. Vecākais atbildēja: «Mirontona lielopu gaļa». «Kas tad tas par ārzemju ēdienu?» brīnījās jaunākais. Un saņēma šādu atbildi: «Kāds nu tur ārzemju. Klausies, puīsi: Mironons gatavoja, bet Antonš paēda, un kopā tas saucas «mirontons»».

«Mirontona» recepte.
600 gramu sautētas lielopu gaļas, 500 gramu kartupeļu biezenis, divas glāzes sīpolu mērces, trīs ēdamkarotes rīvēta siera, divas ēdamkarotes rīvmaizes, viena ola, divas ēdamkarotes sviesta, sāls, pipari, pētersīļu un dillu zaļumi.
Sautētu lielopu gaļu sagriež plānās šķēlītēs.

Kartupeļu biezenim pievienot sviestu un nevarētais olas dzeltenumu, labi saputo, kamēr tas ūcaņans.

Sagatavot sīpolmērci ar sēnēm, ieliet pannā plānā kārtā un ielikt tajā gaļas šķēlītes. Kartupeļu biezeni ielikt papīra tūtinā un nogarnēt apkār gāļai, visu pārliet ar atlikušo mērci, pārkaisīt ar sarīvēto sieru un rīvmaizi, apslacīt ar kausēto sviestu un apcept cepeskrāsni, kamēr izveidojas zeltaina garoziņa.

Gatavo lielopu gaļu sagriezt porcijās, salikt šķīvjos, pārliet kausētu sviestu, pārkaisīt ar sīki sagrieztiem zaļumiem.

Mērces pagatavošana. Nem puslitru buljona, divas ēdamkarotes miltu, piecus sīpolus, pusburkānu un pusi pētersīļu saknes, ceturtdaļgāzi tomātu biezeņa, cetrās sēnes, vienu ēdamkaroti cukura, sāli, piparus.
Daļu buljona saleļ traukā un atdzesē līdz 50 grādiem, tajā lejuc uz pannas izkarsētus miltus, nepārtraukti maisot, lai nerodas kunkuliņi. Pārējā buljonā ieliek apceptus sīpolus (pusi no porcijas), burkānu, pētersīļu sakni, tomātu pastu, uzvāra, ieliek buljonu ar miltu maisījumu un vāra uz lēnas uguns. Vārīšanas beigās pievieno sāli, piparus, cukuru, izkāš, sīpolus un saknes caur sietiņu izberz un pievieno mērcē. Atlikušos sīpolus sagriež plānās pusšķēlēs un apcep sviestā, pievieno vārītās, sīki sagrieztas sēnes, mazliet novārījuma vāra 5 minūtes, lai labāk garšotu, pieliek sviestu.

Redaktors A. RANCĀNS

Tas ir interesanti

ANO par darba valodām pieņēmtas angļu, franču, krievu, ķīniešu, spāņu un arābu valodas. Pasaulel picu uzdāvināja Neapolē. Visvairāk olimpisko medaļu var izcīnīt vingrošanā. Britu karogam identisks Havaju karogs. Smagāks ir olas baltums. Romas pāvesta sūtņus

sauc par nuncijiem. Rumba dzimusi Kubā. Indiāņu jaunavu tradicionālais kazu tērps ir sarkanā krāsā. Anglijas karalis Georgs neprata runāt angļiski. Latīņu burts «C» apzīmē simtu. Vārds «un» Bibēlē atkarņojas 46 277 reizes. Birmingemā (Anglijā)

ir vairāk kanālu nekā Venēcijā. Vēja ātrumu mēra ar anemometru. Alasku nereti sauc par «Krievu Ameriku». Anglijas parlamenta premjerministrs ir finansu pirmās lords. Senie ēģiptieši dievināja kākus. Anglijas kanālu franči sauc par Lamanšu. Kartupeļi Eiropā ienākuši no Peru.

Volta Disneja tēlu pasaulē.

No bērna mutes

Trīsgadīga meitene stāsta: — Es esmu tulpe. Viņas sešgadīgais brālītis: — Labāk tad jau sakī, ka esi roze. Rozes taču skalstākas. — Nē, — paliek pie sava māsa, — esmu tulpe. Tulpes zied, kad citu puķu vēl nav, bet rozes, kad visur pilns ziedu.

— Māmiņ, paskaties, kādas skaistas, zaļas lapiņas izaugušas ievu ziedīniem!

J. Daliņš pasaules čempions.

JUBILEJAS MAIJA

- 80 GADI — Antonīna Sondore — 31.,
- 75 GADI — Stanislavs Bindars — 7.,
- 70 GADI — Tetiā Kokoriēte — 5., Elna Stojarova — 5.,
- 65 GADI — Fedora Leonova — 6.,
- 55 GADI — Nadežda Turubanova — 19., Nadežda Kōsmača — 19.,
- 50 GADI — Mihails Džubins — 2., Fjodors Krasnojorovs — 5., Vasīljs Filimonovs — 25.

JAUNAIS CEĻŠ

Latrakots «Jaunais Ceļš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās.

Redakcijas adrese: 228373, Preiļu rajona Riebiņu ciemā, agrofirmā «Sarkanais Oktobris». Telefons redaktoram un nodaļas vadītājam — 56732.

Pas. 512. Met. 2000.

Iespēsts Latvijas izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības ražošanas apvienības Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacītā iespiedloksne.